

Συνέλευση Γερμανών 1925
Μητροπολίτης Καρόλου (εν Αγγλία)

Συνέλευση Γερμανών 1925
Μητροπολίτης Καρόλου (εν Αγγλία)
tribune July 19 1925

ΟΙ ΜΠΟΛΣΕΒΙΚΟΙ ΠΡΟΣ ΤΟ ΠΑΤΡΙΑΡΧΕΙΟΝ ΜΑΣ

Εξήτησαν μεσολάβησαν 1924

ΑΘΗΝΑΙ, 15 Μαΐου. (Id. ηλ. του «Εθνικού Κήρυκος».)—
Ἡ Σοβιετικὴ Ρωσικὴ Δημοκρατία ἀπυθνήθη πρὸς τὸ Οἰκουμενικὸν Πατριαρχεῖον καὶ ἐξήτησέ τὴν μεσολάβησιν του, ὅπως ἐπιφέρει τὴν ὀριστικὴν συμφιλίωσιν τῶν Σοβιετικῶν κληρικῶν μετὰ τοῦ Πατριάρχου τῆς Μόσχας Τύχωνος. Τὸ Πατριαρχεῖον ἀνέθεσεν ἥδη τὴν ἐντολὴν ταύτην εἰς τὸν ἐν Λονδίνῳ ἐδρεύοντα Μητροπολίτην Θωατείρων γ. Γερμανόν.

ΣΗΜ. Ε. Κ. Ὁ Μητροπολίτης Θωατείρων Γερμανός ἐστὶν γνωστός εἰς τοὺς Ἕλληνας τῆς Ἀμερικῆς, ὡς συμπετασάων εἰς τὴν χειροτονίαν τῶν Ἑπισκόπων Βοστώνης καὶ Σικάγου.

ΑΘΗΝΑΙΟΝ, 4 Φεβρουαρίου.

(Ἰδιαιτέρον τηλεγράφημα τῆς «Ἀτλαντίδος».)

Χθὲς εἰς τὴν Ἑλληνικὴν ταύ. τοῦ Λονδίνου ὁ Μητροπολίτης Θωατείρων ἐξεφώνησε λόγον περὶ ἀχαριστίας, εἰπὼν ὅτι οἱ ἀχαριστοὶ προδίδουν τὴν Πατριδίαν. Καὶ δὲν ἀνέφερε μὲν ὀνόματα, ἀλλ' ἅπαν τὸ ἐκκλησιαστικὸν ἐσχολίασαν ὅτι διὰ τῶν λεχθέντων ὑπενοεῖτο ἡ ἀχαριστία τῶν Ἑλλήνων πρὸς τὸν Πάπαν.

ΧΡΥΣΑΝΘΟΥ ΠΟΥΛΟΣ

Ἐκτός τούτων καὶ αὐτοπροβόλως μετέβη εἰς τὴν τότε ἐν τῇ 72ῃ ἀνατολικῇ οὐρανῷ ἐκδηλούμενην ἐποποιήσιν, ὅταν ἐκδηλοφύγηται, ὅτι ὁ διαπρεπὴς κληρικὸς Μητροπολίτης Θωατείρων ἔλαβεν ἐκ Εὐρώπης, ὅπως ἄλλοι μέρους εἰς τὴν χειροτονίαν καὶ τὸν ἱερέα, ὅπως μὴ ἐπιβῇ τὰς χεῖρας του ἐπὶ τῶν ἀνεπιτηρέων ἱεροποιήσεων καὶ διὰ τούτων ταχέως, χωρίς προηγουμένου, καὶ ἐξέστη τὸ παράματ καὶ ἰσχυρὸν ἐν αὐτοῖς ἵσιν ἐν τῇ, ἂν ἔχοντες τὸν ἱερέα, οἵτινες ὡς μὴ ἀνέκοντες εἰς τὰς τάξεις των, ὡς μὴ ἀνέκοντες τῶν ἀρχιεπισκόπων των, ὡς μὴ ἔχοντες καμμίαν ὀρέαν μὴ τῇ ὀργάνωσίν των, ἐνέχον ἀπὸ πολλοῦ τὰς χεῖρας των, ὅταν εἶδον τὸν ἐκτελεσθέντα καὶ τὴν ἑλπίαν, εἰς ἃ διὰ τῆς ἐλευθερίας των ἀνταρτικῶς κατήντησαν τὴν Ἐκκλησίαν, ἀλλὰ τοῖς ἀνέκοντες νὰ δοῦν παράκλησιν εἰς τὰς τάξεις των ὁμοφρόνων των καὶ διὰ τὸν ἀρχιερέα των, οἵτινες διεφύγουν τὰ ἱμάτια των διὰ τὸ κακόν, ὅπως γίνεσθαι εἰς τὴν Ἐκκλησίαν ἐνταῦθα διὰ τὸν ἐπιπολεῖον ἀπὸ χειροτονίαν.

Ἀντιμετώπιζε ὁ Ἅγιος Θωατείρων, θέλων νὰ φέρῃ περὶ ὁμοφρόνων (ἐκείνων τῶν ἱερέων τοῦ Μελιτινίου, φαντασθεὶς δὲ ἐνταῦθα εἶναι ἱκανὸν) πολλὰς κατὰ τὸ Καραγάλινον ὁδοίτημα, ὅχι μόνον δὲν ἔδοκε προσδοκῆναι, ἀλλὰ καὶ προσδοκῆναι καὶ μὴ ἐκφοβιστὴν ἐπιτελεῖν μὴ τὸ ἔκδομα τῆς τιμωρίας καὶ λοιπὰ, βλάπτει δὲ τὴν ἐπιμονὴν μου καὶ τὸ ἀκαταμάχητον τῶν ἐπιχειρημάτων μου, μὴ λαμβάνει ἐν τῇ ἀποφασισμένῳ νὰ φέρῃ εἰς πέρας τὴν ἐντολήν, ἀποφορὰν διὰ μετάνοιαν ἀντιβόλῃ. Καὶ ἐκείνος μὲν ἀνάγκη ἐνταῦθα τὴν τιμωρίαν ἐφύγετο ἐπὶ τὰς ἀπὸ ἀναθήματα ἡμῶν καὶ τὸν ὁμοφρόνων αὐτῶν καὶ ἑλλανόφρονος δὲ τῆς Ἀμερικῆς ἐφύγετο τὰς ἀνταρτικὰς τῶν κακοποιῶν ἀνταρτικῶν τοῦ Μελιτινίου.

Χρυσάνθου Πουλος, ἡ
Ν.Υ. Απριλίου 27 1924

Πρὸ τινων ἡμερῶν τηλεγράφημα ἀφ' ἑνὸς Κωνσταντινουπόλεως ἐπληροφόρει τὸ κοινὸν ὅτι εἰ Τούρκαι προχωροῦντες εἰς τὸ καταθῆναι σχέδιον αὐτῶν περὶ ἐκκρίσεως ὁλοκληρωτικῆς τοῦ ἐναπομεινόντος Ἑλληνισμοῦ τῆς Κωνσταντινουπόλεως ἀπεφασίσαν νὰ ἀπολατρεύσωνται καὶ τὴν Θεολογικὴν Σχολὴν τῆς Χάλκης. 1926

Ὅσοι ἐγνώρισαν ἐν τῷ πλησίον τὸ ἀνώτατον τοῦτο φαινόμενον τῆς Θεολογικῆς ἐπιστήμης καὶ τὰς ἀνεκτίμητους, πολυτιμωτάτας ἔθνικας υπηρεσίας, τὰς ὁποίας ἐπὶ δεκαετηρίδας ὁλοκληρῶς προσεργίζαν εἰς τὸ δουλεῖον ἔθνους, κατελήρησαν ἀπὸ συγκινήσεως ἀπεκροφάτον καὶ λύπης διακεθήμενοι ἐπὶ τῷ ἀντικειμένῳ καὶ μόνον τῆς τρεμερᾶς ὀνύξης εἰδήσεως. Διότι μνημονεύει εἰς ἅπαν τὸ Πανελλήνιον εἶναι γνωστὸν ὅτι ἡ Θεολογικὴ Σχολὴ τῆς Χάλκης ὑπῆρξεν ὁ πνευματικὸς φάρος τῆς Ἑλληνικῆς Ἀνατολῆς ὁ ἐκτετατὸν πνευματικὸς δόμος ἀπὸ τῶν ἀνεμισματοῦ φωτὸς εἰς τὸν ἐν τῷ σκότει τῆς δουλείας εὐρησόμενον ἀνδρῶν Ἑλληνισμὸν, ἡ ἑστία ἐν τῇ ὁποίᾳ ἦσαν ἀποτελεσματικαί αἱ ἔθνικα καὶ ἐκκλησιαστικὰ παραδόσεις τοῦ Ἑλληνισμοῦ καὶ ἀπὸ τῆς ὁποίας ἐξέπνευον τὰ ζῶντα τῆς παιδείας, τῆς κοινωνικῆς ἀναπλάσεως, τῆς ἐκκλησιαστικῆς μεγαλουργίας, τῆς θαυματουργοῦ φιλοφροσύνης, δόσεως, τὸ μοναδικὸν ἐκεῖνο κέντρον, ἀπὸ τοῦ ὁποίου ἐξεπορεύετο πνευματικὸς φωτισμὸς εἰς τὸν Ἑλληνισμὸν τῆς Μικροῦς, Ὁρῶς, Μακεδονίας, Ἡτιῶν καὶ τῶν νήσων καὶ ὅτου ἀλλοχοῦ ἐνεργετοῦντο καὶ ἔδρων τρόφον αὐτῆς.

Νῆδον (30) 15 Ἰουν 1926

—Εἰς τὸν νεὸν τῆς Ρώμης.

Κατάμετος Κωνσταντινουπολιτῶν ἀντιφάσεων τῶν φύλων ἦτο προχθὲς ὁ νεὸς τῆς Παναγίας τῆς Ρώμης, ἐπὶ τῇ ἐσπέρῃ τῆς Ἁγίας Εὐφροσύνης. Ἐκτὸς τῶν ἄλλων παρήσαν οἱ Σεβ. Μητροπολίται Θυατείρων, Μαργαρίτας καὶ Κουδωνίων, ὁσιολογὸς καθηγητὴς κ. Τσανῆς Παπαδόπουλος, ὁ λυκειάρχης κ. Π. Ἀποστολίδης καὶ ἄλλοι.

Τὴν λειτουργίαν ἐτέλεσεν ὁ Μητροπολίτης Ἀργυρουπόλεως, τοῖς δὲ κατ' αὐτὴν ἐνάλῃ ἡ φήμη τῆς Α. Θ. Π. τοῦ Οἰκουμένου Πατριάρχου. Οἱ χοροὶ μὲ πολλὴν τέχνην ἔφυλλον εἰς καθαρὸς δυνατὴν μουσικὴν. Τὸν θεῖον λόγον ἐμήρυξεν ὁ πρωτοεργελλὸς τῆς Ἀρχιεπισκοπῆς πρωτοεπίσκοπος κ. Μιχ. Κωνσταντινίδης, ὁ ὁποῖος συγκινητικὰ παραλληλίσας τὰ δεινοπαθήματα τοῦ λαοῦ τῆς Ἁγίας Εὐφροσύνης πρὸς τὰ τῶν Κωνσταντινουπολιτῶν, ὑπὸ τὴν οὐρανὴν καὶ οὐτοὶ ἐπανελέθοντο εἰς τὰς εὐχὰς τῶν, ὅπως καὶ ἐκεῖνο ἐπανεῴρθη εἰς τὰ Πατριαρχεῖα. Πολλοὶ ἐφωρόθησαν δακρύοντες μὲ τὴν ἀνάγνωσιν μᾶς τόσον ἐρραίας καὶ ἀλημονήτου αἰδέας τῆς ἀλλοτε ποτὲ ἐντεχνισμένης ζωῆς τῶν Κωνσταντινουπολιτῶν.

Ἡ Θεολογικὴ Σχολὴ τῆς Χάλκης, διατελοῦσα ὑπὸ τὴν σφῆν διευθύνει κληρικῶν διακόνων, οἱ οὗτοι Κωνσταντῖνος ὁ Τυτῆδης, Γεωργίου ὁ Γρηγοράς καὶ Γεωργίου ὁ Στρατηπόλεως, ὁ βαθεὺς καὶ διακεκρυμένος οὗτος ἐπιστήμων ὁ πῶν σήμερον τὴν Ὁρθόδοξον Ἑκκλησίαν καὶ τὸ Ἑλληνικὸν ἔθνος ἐν Λονδίῳ ὡς ἑσχαρὸς Εὐφροσύνης ὑπὸ τὸν τίτλον τοῦ Μητροπολίτου Θυατείρων, ὑπῆρξεν αἱ μεγάλα μῆναι αἱ μεταδόντες εἰς γενεὰς ὁλοκληρῶς ἐπιστηρίοναν θεολόγων μετὰ τῆς Ὁρθόδοξης Θεολογίας τὴν πίστιν καὶ τὴν ἀφοσίωσιν εἰς τὰ ἰδεώδη τῆς φιλῆς καὶ τὴν διατήρησιν τοῦ ἡνωμένου ἔθνους εἰς τὰς παραδόσεις του. Ὅπως μετὰ πλείους σοφῶν καὶ εὐσεβῶν καθηγητῶν λαϊκῶν καὶ κληρικῶν ἦσαν αἱ ἐμψυχῶνται, δύναται τις νὰ εἴπῃ, ὁλοκληρῶς τοῦ ἡνωμένου ἔθνους, ὡς οὗτο κατηρθεύετο ὑπὸ τὸν ἱεραποστόλον τῆς ἱερᾶς ἰδέας τῆς θρησκείας καὶ πατρίδας, αἵτινες παρὰ τοῖς πόδας τῶν σεπτῶν ἐκείνων διδασκάλων ἐπαυδαγοῦντο καὶ ἐν παιδείᾳ καὶ νοθεσίᾳ Κυρίου ἐξετρέφοντο. Ὅπως εἰς τὸ ὑπέρτονον καὶ μυστήριον περιβάλλον τῆς Θεολ. Σχολῆς, ἔνθα ἀισθάνεται τις ἐαυτὸν ἐγγύτερον πρὸς τὸν Θεὸν καὶ ἀπῆλάντων τῶν ἀνθρώπων παθῶν καὶ ἀδυναμιῶν, ἐσφρηγίζοντο τοὺς ἀδυναστίνους χαρακτῆρας καὶ τὰς εὐγενεῖς ἡλικίας τὸν μετὰ ταῦτα διδασκάλων, ἱεροφάνων καὶ ἱεροσχητῶν, αἵτινες μετὰ τοσούτου ὕψους ἐπεδίδοντο εἰς τὸ ἔργον, εἰς τὸ ὁποῖον ἐτίθεντο αὐτοὺς ἡ Μ. Ἑκκλησία, ὥστε καὶ τὴν ψυχὴν αὐτῶν ἔθεσαν ὑπὲρ τῶν προβάτων. Καὶ εἶνα γνωστὰ εἰς τὸ Πανελλήνιον τὰ ὀνόματα τῶν νεομαρτυρῶν ἱεροσχητῶν καὶ λαϊκῶν κληρικῶν αἵτινες, διδασκόντες ἐν τῇ Θεολογικῇ Σχολῇ τῆς Χάλκης τὴν ἀληθὴ θεοσέβειαν καὶ τὴν πρὸς τὰ πάτρια μέχρι θανάτου ἀφοσίωσιν, (δὲν ἀπεδυσπέρησαν πρὸ τῆς ἀγκύνης τοῦ τυραννικοῦ ἢ τῆς πυρᾶς καὶ τῶν τροχῶν τοῦ μαρτυρίου). Ἐκ τῆς Θεολογικῆς Σχολῆς τῆς Χάλκης ἐξῆλθεν Φώτιος ὁ Κορυθαῖος, Αἰμιλιανὸς ὁ Γαβριηλῶν, Χρυσόστομος ὁ Σμύρνης, Γεωργίου ὁ Κουδωνίων καὶ ἡ λοιπὴ χορεία τῶν σεπτῶν ἱεροσχητῶν τῆς Μ. Ἑκκλησίας, αἵτινες ἀπονηνθήσαν τὰ πάντα καὶ τὴν ζωὴν αὐτῶν χάριν τοῦ ποταμοῦ καὶ τοῦ καθήκοντος, οὕτως ἐκτελέσαντες ἐπέβησαν ὑπὸ τῆς φωνῆς τῆς Θεολογικῆς Σχολῆς τῆς Χάλκης ἐν τῷ μυστικισμῶν ἀποπνεύοντες νοσηρ τῆς ὁποίας εἶχον δόξην τὸν νεομυστικισμὸν ὄρατον. Πλὴν ἐκ τῆς Θεολογικῆς Σχολῆς τῆς Χάλκης ὁσάτως ἐξῆλθον καὶ ἄποιοι οἱ σοφοὶ καὶ βαθυνώμενοι ἐκεῖνοι ἱεροσχηταί, αἵτινες ἔστησαν καὶ ἐκράτησαν τὰς ἱερὰς μας παραδόσεις τὰς φυλοσσωμένες ὡς ἐν κρυφῇ ἐν τῇ Οἰκουμένῃ Πατριαρχείᾳ τῆς Κωνσταντινουπόλεως.

Ο ΕΚΛΕΚΤΟΣ ΣΤΡΑΤΙΣΤΗΣ

Διατρίβε : ἀπὸ τινων ἡμερῶν ἔδω ὁ ἐν Λονδίῳ Πατριάρχης ἑσχαρὸς τῆς Δυτικῆς Εὐρώπης Σεβασμ. Μητροπολίτης Θυατείρων κ. Γεωργίου. Εἶναι ἕνας ἀπὸ τοὺς πλέον διακεκρυμένους κληρικούς ποὺ ἔχομεν, καὶ ἀπὸ ἐκείνων οἱ ὁποῖοι μαζί μὲ μίαν ὑπέροχον μόρφωσιν συνδυάζουν καὶ ἕνα ἑξαιρετικὸν κεφάλαιον ἡθους, σωφροσύνης καὶ πολιτισμοῦ. Ἐγκατεστημένος εἰς τὴν μεγάλην πρωτεύουσάν τῆς εὐγενεῖς Ἀγγλίας κατάρθωσε νὰ ἐπὶ τῇ καὶ νὰ δημοσιογῇ εἰς τὸ ἑσχαρτικὸν ἐκείνου περιβάλλον συμπάθειας καὶ ἐκτίμησιν, αἱ ὁποῖαι δὲν ἀντανάκωσιν μόνον ἐπάνω του, ἀλλ' εἰς ἐλέκλῃσαν τὴν Ἀνατολικὴν Ἑκκλησίαν καὶ εἰς ἐλέκλῃσαν τὴν Ἑλλάδα. Καὶ ἡ ἐκτίμησις καὶ αἱ συμπάθειαι αὐταὶ δὲν ἤλθον μόνον εἰς τὴν Ἀγγλίαν. Ἠλθον εἰς ἕλην τὴν Δυτικὴν Εὐρώπην καὶ τὰς Σκανδιναβικὰς χώρας, ὅπου ὁ Μητροπολίτης Θυατείρων εἶναι μίαν ἀπὸ τὰς πλέον διακεκρυμένους προσωπικότητας τῶν μεγάλων χριστιανικῶν καὶ κοινῶν συνελεύσεων. Χαιρέτουν ἐγκαρδίως τὴν ἐν μέσῳ ἡμῶν παρουσίαν τοῦ ἐκλεκτοῦ στρατιώτου τῆς Ἑκκλησίας καὶ τοῦ ἑθνεῖος καὶ προβάλλοντες τὸ παράδειγμα του εἰς ἡμῖν πρὸς τὴν γενεάν τῶν νέων κληρικῶν διὰ τὴν νέαν σταδιοδρομίαν τῆς Ἑκκλησίας μας.

Νῆδον (30) 15 Ἰουν 1926